

Постанем ли валом сињега ти мора...

Будим се једног обичног дана, а кроз мој прозор се лукаво увукао опојан мирис усијаног асфалта. Пролеће је стигло у Херцег Нови.

Веома сам неодлучна у вези с гардеробом: сада ми је потребна јакна, а после ће ми бити вруће и у најтањој блузи. Призори са прозора ми никако не помажу. Изгледа јако топло због одсјаја Сунчевих зрака, који милују Боку, белих попут млаког млека. На Ловћену је још увијек завејано. Понекада ми се чини да је тамо вечити снег и лед. У свој тој муци, коју некако и пребродих, ево нове – схватам да касним. Долазим до улице, а мени векови требају да је пређем. Аутомобилима који са трајекта иду према граду чини се да нема краја. Срећем се са другарицом и шетајући обалама „невесте Јадрана“ видимо неке непознате људе. Сигурно су фурешти! Галебови непрестано прелећу море. Терају ме да помислим да су они слободни да лете са друге стране ових силних планина које нас окружују. Слободна сам да одем негде даље од њих. Иако, увек када накратко одем, нешто ме вуче назад њима и мору. На неки начин мрзим ово место, људе. Не волим *сан* многих да живе на обали. Понекад мислим да је Бока као мали затворени свет, често још затворенијих људи. Понекад ми они изгледају и звуче као да нас овај Ловћен и Орјен не одвајају од осталог сета само природно, земљом, надморском висином... Или нам је то да смо затворени умно ипак природно, нормално, у крви. Можда смо заостала тачка која не прихвата другачије, или пак чувамо традицију? Јесу ли нам стварно туристи криви за тужно, бедно, ужасно загађену воду или смо ми ти који је нису чували? Кваре ли нам заиста интернет и спољни утицају децу, или је то само био сићушни окидач да се „покваре“.

Када одем, шта је то што ме *вуче* назад? То не бих ни сама знала најбоље. Вероватно што на неки начин осећам да припадам овим православним Венецијанцима, или се осећам посебно што нисам пореклом одавде? Моји корени нису вукли воду из Боке, а опет сам ту рођена, некако пустила жиле, у себи, Бокељима, мору...

Једно је сигурно: где год отишла, колико год бежала од Боке и Херцег Новог, увек ће ме нека неописива, чаробна, али лепа нит радо вратити у колевку мог одрастања – Боку!

Милица Ћорић VIII-2
ОШ „Орјенски батаљон“
Ментор: Љиљана Оцић